

Még néhány gondolat a rádióamatőrök szerepéről a katasztrófavédelemben

„Amikor a mobiltelefonok tornyai elfeküdtek, a föld alatti kábelek szétszakadtak, a parabolaantennák megsérültek – mint ahogy az gyakran megtörténik földrengés vagy cunami esetén – egyedül a rádióamatőrök képesek a vészhelyzeti kommunikáció fenntartására.”

E lényegre törő nyilatkozat hangzott el Arasu Manohar, VU2UR indiai rádióamatőr társunk szájából az elmúlt napokban. Arasu om a szűkre szabott lehetőség miatt nem említette az árvizeket, ipari katasztrófákat, a humanitárius vészhelyzeteket és számos egyéb dolgot, amely e szubkontinensnyi országot érheti a bajok sorából.

Apropó árvíz! Thaiföldön ez év júliusa óta kibontakozó katasztrófális árvízhelyzettel kapcsolatban szintén az elmúlt napokban tettek közzé egy összefoglalót. Bejelentették, hogy a rádióamatőrök 1000 emberi életet mentettek meg azáltal, hogy biztosítani tudták az orvosi felszerelések és gyógyszerszállítmányok megfelelő helyre szállításához szükséges hírközlést. E szolgálat vezető és egyben központi állomása az általunk is jól ismert HS0AC hívójelű állomás, de kellett hozzá a thai amatőrök és a hatóságok összefogása és együttműködése.

Az USA-ban több rádióamatőr szervezet professzionálisan képezi magát vészhelyzeti tevékenységre. Elég csak elolvasni az ARES (Amateur Radio Emergency Service, magyarul Amatőr Rádiós Vészhelyzeti Szolgálat) nyilvánosan elérhető kézikönyvét ahhoz, hogy képet kapjunk az ilyen és a hasonló szolgálatok tapasztalatokon alapuló, szigorúan szabályozott, célszerűen kialakított és begyakorolt működési rendjéről.

Persze az olyan nagy országok esetében, mint India, USA, Ausztrália, ne gondoljuk azt, hogy ezen országok területét teljesen lefedí akár a mobiltelefon, a földi közcélú, akár a professzionális hírközlési hálózat. Messze nem így van, ezért különösen számítanak a rádióamatőrök által kínált lehetőségekre, amelyek találékonyak, rugalmasak, bármikor mozgósíthatók és bevethetők ott, ahol már minden más kommunikációs lehetőség csődöt mondott. Erről még annyit, hogy a nagy országokban nagy természeti katasztrófákkal kell számolni. Hallottunk mi valaha a hurrikán évadról, a monszunesőkről, cunamiról, az óriási területeket leromboló földrengésekről, országrészeket áramszünetbe taszító téli

távvezeték szakadásokról, tornádókról, vagy éppen a nagy területeket érintő ipari katasztrófákról? A válasz: igen - a hírekből. Valójában sem felfogni, sem elképzelni nem tudjuk, hogy mit jelent százak, százezrek, milliók számára belekerülni az események közepébe, életveszélyben menekülést keresni, véglegesen elveszíteni otthonukat, anyagi javaikat, katasztrofáltá válni megszokott, s immáron többé nem létező környezetükből.

Magyarország kis ország, kis természeti és ipari katasztrófák fenyegetik, de fenyegetik. Remélhetőleg e helyzet továbbra sem változik. Az utóbbi időben kiépült hazai kommunikációs infrastruktúra fejlett, de ahol annak egy része veszélybe kerül, túlterheltté válik vagy megszűnik, nem marad más megoldás, mint a rádióamatőrök bevetése. Vajon fel vagyunk erre készülve? Van-e gyakorlatunk az ilyen helyzetek szakszerű kezelésére, s főleg a fellépő humanitárius problémák megoldásában való hatékony részvételre. Vajon ismerik-e azok az államigazgatási és humanitárius szervezetek az általunk kínált, a hétköznapokban a társadalom számára mégis rejtett erőforrásokat, akik szükség esetén igénybe vehetnének technikánk, találékonyságunk és rugalmasságunk által biztosítható járulékos hírközlési lehetőségeket?

A kérdéseket meg kell válaszolni. Már csak azért is, mert mindenre fel kell készülni. A világ változik, s az utóbbi években kezdtük megismerni a monszunszerű esőzéseket, a hurrikánszerű viharokat, megfigyeltünk minitornádókat, tornádókezdeményeket, megtapasztaltuk a teljesen váratlan és bekövetkezésében nulla esélyű ipari katasztrófát. S ki tudja vajon mit hoz még a jövő?

A szívünkkel tagadjuk és nem hisszük, hogy baj érhet bennünket, az eszünkkel azonban már tudjuk, hogy igen.

Nézzünk és lépünk hát előre!!